

[Vivike.]

denes forkastelse overenskomstforslaget til lov, tvang dem til at arbejde på betingelser, de selv havde afvist, og nu har man i sinde at gøre det samme, skønt man udmærket ved, at hvis der er nogen, der har råd til at skaffe deres arbejdere gode forhold, er det søfolkenes arbejdsgivere, de danske redere. Men med tvang vil man nu drive søfolkene om bord i skibene for en karrigt tilmålt hyre.

At ophøje dette lovforslag i dets foreliggende form til lov er en tvangsforanstaltning, der indeholder en foræring til skibsejederne. Dem giver man gaver, men sømændene giver man stene for brød. Er det velfærdsstaten Danmark? Velfærdsstaten Danmark er noget vrøvl. Der er ingen velfærdsstanke i en sådan politik, den er klassebestemt, den er i strid med demokratiet, den er diktatorisk. Og bøjer sømanden sig ikke for den knut, der nu skal svinges over hovedet på ham, vil man se ham blive pelset til i pressen og lagt for had. Hvordan kan venstres gruppe, som finder det i sin skønneste orden, at man nægter børnene mælk og hælder den på møddingen, gå med til tvangsforanstaltninger over for sømændene, hvordan kan de radikale, hvis de stemmer for lovforslaget i uændret form, fortsat kalde sig et liberalt parti, og hvordan kan gruppen i denne side af salen stemme for et sådant indgreb over for søfolkene? Om dem, der stemmer for det foreliggende lovforslag i uændret form eller arbejder for en tvungen voldgift, vil der med nogen ret i fremtiden kunne siges det, der er sagt med en gammel digters ord: man klinker med de store og blinker til de små for at få de mange til fordel for de få.

Men der er jo en anden vej ud. Hvis den høje regering vil, har den i denne sal magt til at tilbyde noget bedre end det, der her er foreslået. Formentlig bliver der nedsat et udvalg, og formentlig vil dette udvalg blive opsøgt af repræsentanter for søfolkene; jeg vil sige til udvalgets med-

lemmer: lyt til deres ønsker og vid vel, at deres arbejdsgivere har mere end råd til at opfylde disse ønsker.

Hvor der er en vilje, er der en vej, og nu vil jeg gerne se den gode vilje over for sømandens stand.

Arbejdsministeren (Bundvad): Jeg skal ikke gå ind i den politiske diskussion, som har udviklet sig med påstande om, at vi ingen regering har, eller tilsvarende. Jeg vil derimod gøre nogle bemærkninger om det, som vi er samlet om i aften, nemlig konfliktsituationen og de forskellige muligheder, der findes.

Først vil jeg gerne sige, at der jo har vist sig principielt forskellige opfattelser i aften. Den ene opfattelse er den, at man under alle omstændigheder skal skride lovgivningsmæssigt ind, hvis parterne ikke straks kan forhandle sig til et resultat. Den anden opfattelse er udtryk for, at man må have risiko, også for en konflikt, og dog alligevel følge forhandlingslinjen.

Det bør jo ikke glemmes, at vort arbejdsmarkeds system med de kollektive overenskomster ikke begynder deroppe, hvor det går i stykker: hos forligsinstitutionen. Det begynder ude i det små, på de enkelte arbejdspladser, med de lokale overenskomster, hvor en tillidsmand og hans værkfører kan forhandle sig til rette om mange ting i det daglige, og hvor man gennem samarbejdsudvalg og på anden måde kan få sådanne forhold på arbejdspladsen, at de er rimelige for begge parter. Vi har den opfattelse, at det er bedst for det daglige arbejde på arbejdspladsen, når parterne selv har forhandlet sig til et resultat og anerkendt det, også selv om det har kostet nogen strid at nå det.

Det ærede medlem hr. Poul Sørensen kunne nævne store tal for tabene, men jeg vil da gerne lige gøre opmærksom på, at Landsorganisationen De samvirkende Fagforbund har 750 000 medlemmer, der hver arbejder 300 dage om året. Regner vi deres arbejdsdage ud, får vi i alt 225 millioner, og det tal, det ærede medlem hr. Poul